1 ESZTENDŐS

Ludas Matyi

II. ÉVFOLYAM, 19 (51) SZÁM. BUDAPEST, 1946 MÁJUS 19.

BUDAPEST NAGYKÁVÉHÁZ

– NA KI EMEL, GYEREKEK?... VAGY VÁRJUK MEG A BESZKÁRTOT?

A KÖZTÁRSASÁGI ELNÖK az egyéves Ludas Matyiról

A „Ludas Matyi"-ban az elmult évben legjobban a „Két Reakciós" figuráján mulattam. Ezekkel a hírgyárosokkal a valóságban is gyakran találkozhatunk. Helyeslem, hogy nevetségessé teszik őket, mert így talán észhezkapnak és abbahagyják kártékony mesterkedéseiket. A „Ludas Matyi" érdekes színfoltja az új magyar sajtónak.

Tildy Zoltán

Irodalom

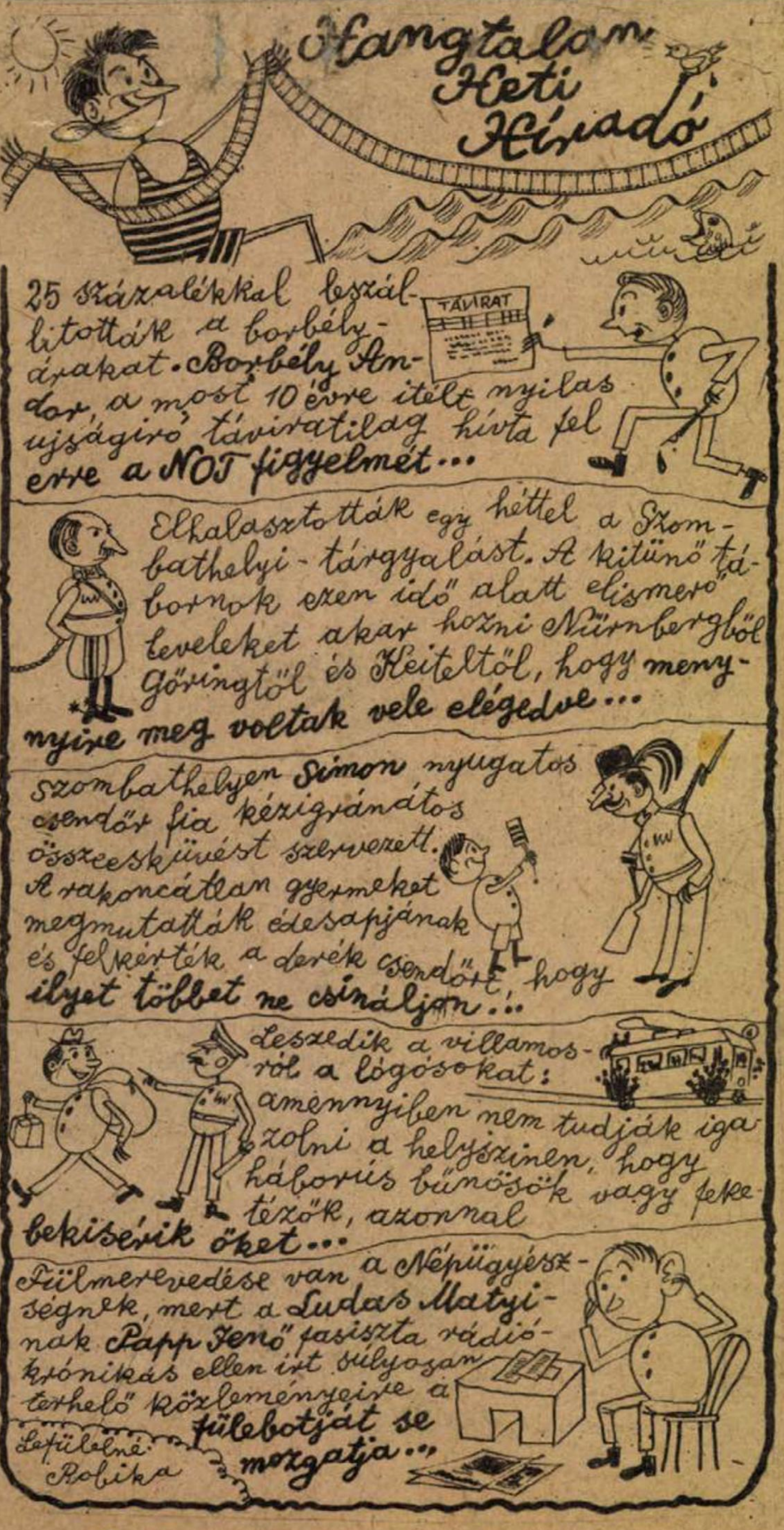
Nem sikerült! Sok könnyű dalt faragtam,
Sok nyers keservet rimekké csiszoltam..
Nem sikerült! Nem lettem halhatatlan,
Ha meghalok, nem tudják, hogy ki voltam.

Nem sikerült! Jobb lett vón ülni resten,
S azon tűnődni, hogy gyerekkoromba
Szebb volt a vágyam: gazdag és goromba
Kávés szerettem volna lenni Pesten.

Józan, közömbös, nagytokájú kávés,
Száraz pipás, ki nem törődik azzal,
Hogy az utókor mit szid, mit magasztal

S mi az a szó, mit sírkövére rávés.
Nyugodtan alszik, jó a mája, gyomra
S fütyül napestig az irodalomra.

Heltai Jenő

A pénzözön

Ujabb fejezetek a Bibliából

Az Úr megjelenti a pénzözönt
Noé bárkát épít

Vala pedig akkoron Budapest városában egy igaz tökéletes férfi, aki munkájából élt. Épp ezért sokan azt tartják vala róla, hogy nem tökéletes.

Hívták pedig vala őt Noénak és igen nagy becsben állott az Úr előtt, aki más néven Gordonnak is neveztetèk. Mondá pedig Gordon Noénak: pénzözönt bocsátok a földre, mert igen megsokasodának az emberek vétkei s mert semmi okosabbat nem tudok kitalálni. Igényelj azért fát a Fagazdasági Hivataltól s építs egy bárkát és nevezd el azt adópengőnek.

És kend meg a bárkát szurokkal és végy hozzá három közhivatalnokot. És kend meg azokat is.

Mondá pedig Noé: Miből, uram? És látá az Úr Noé kifelé fordított tenyereit. És megérezte, az ő szívében, hogy Noé pénz alatt dollárt értene. És ezen nagyon elszomoroda.

Ült pedig a Fagazdasági Hivatalban egy tiszteletreméltó férfiú, ki is Noé sógorának a sógora vala. És Noé megépíté a bárkát.

És mondá az Úr: bemégy a bárkába egész házad népével és ami kedves a te szíved előtt, vigyél be abból kettőt-kettőt.

Noé bemegy a bárkába
Az Úr pénzözönnel borítja el a földet

Beméne azért Noé és házanépe a bárkába és bevitte mindazt, ami kedves volt az ő szíve előtt: dollárt, fontot és Napoleont, ami napcsinak hívaték. És mindegyikből többet vitt, mint kettőt-kettőt, mondván: Végtelen az Úr és az ő hatalma, de ami biztos, az bizto[illegible]

És megindulának azon a napon a pénzjegynyomda összes gépei és ontják vala a pénzt negyven nap és negyven éjjel.

És a pénzözön egyre nevekedék és egyre nagyobb lett az ár. És egyre kisebb a bér. És a legmagasabb hegyek is elboríttatának és már csak a cukor és zsír ára voltak magasabbak.

Noé azonban nyugodt maradt szívében, mert erőt adának neki az Úr és a valuták.

A pénzözön vége

És megelégelé az Úr az inflációt és kezdé bévonni az összes nulliákat. És ámulva látá, hogy a pénzözön mégsem áll meg.

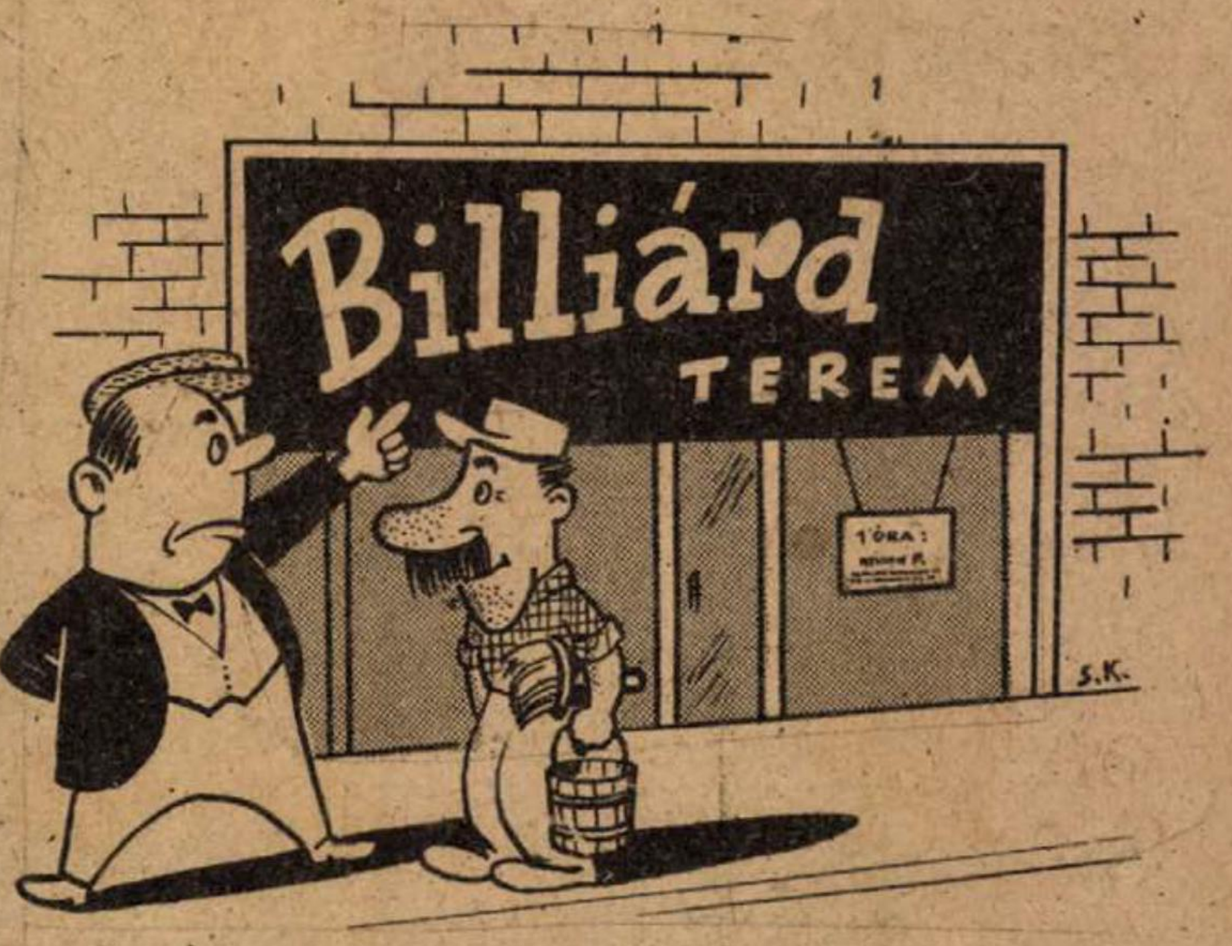
És abbahagyta a bankjegyek nyomását és a bárka árfolyama lassan süllyedni kezdett. És Noé kitekintvén az ablakon a békegalambot pillantá meg és csőrében volt az olajág, amely külföldi kölcsönnek hívaték.

És Noé kikötvén az Ararát hegyén igen megszomorodott, mert a feketézők teljesen ellepték azt. És mondá az Úrnak: Uram, minek volt ez az egész bárka-dolog?

És az Úr másnapra ígért egy hossz nyilatkozatot. És megáldá Noét, és úgy megsokasítá ivadékait, hogy alig tudta eltartani őket.

Gár-Da

Csak korszerűen

— Mondja, öregem, mibe kerülne egy új címtábla?
— Miért, hiszen ez még egészen jó!
— Na igen, de a billiárdot szeretném millpengőben kiírni...

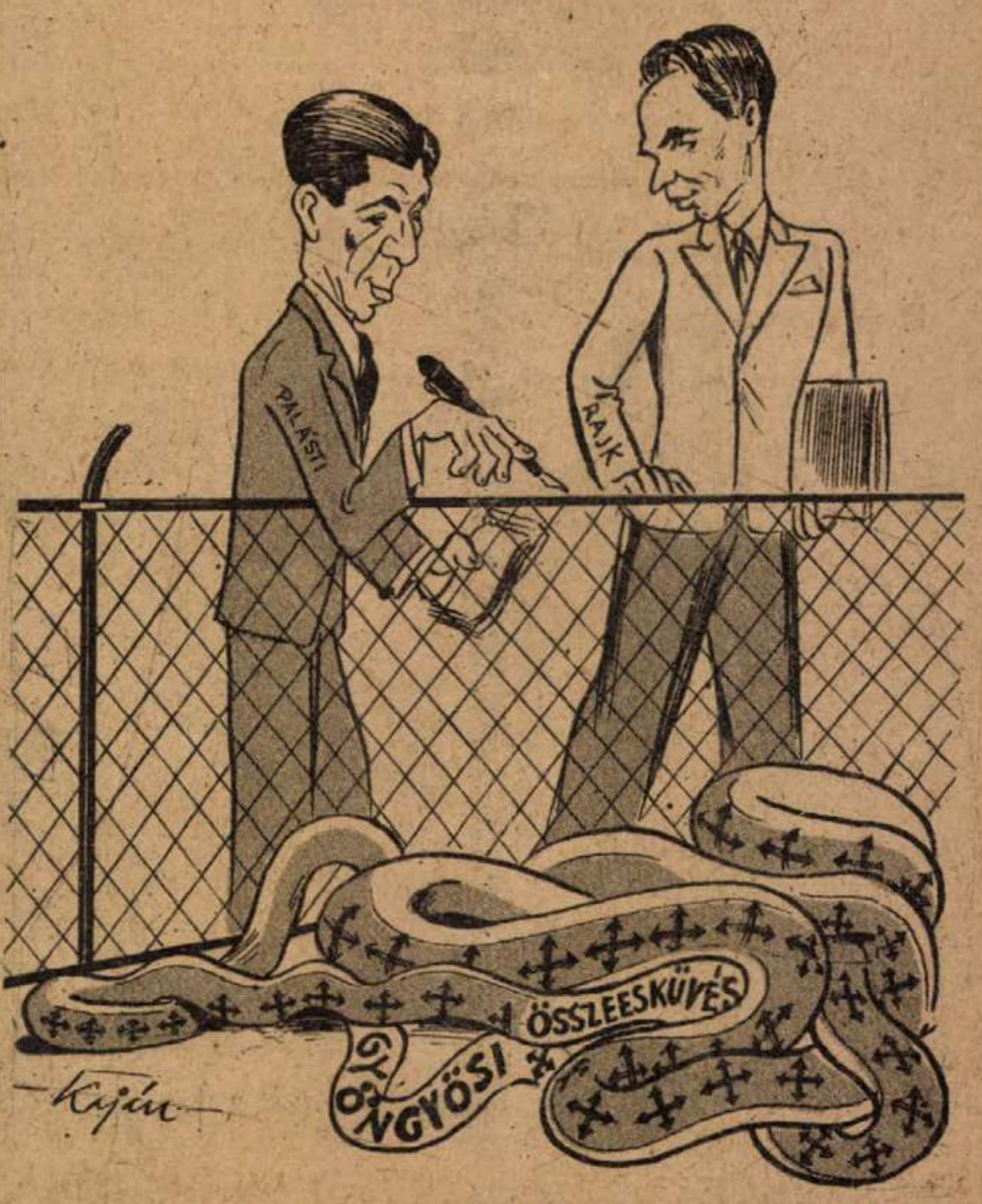
Ez nem vicc

— Mit gürcöl itt öregem? Ez a föld úgyis újra az enyém lesz.

— Tévedni tetszik, instállom, mert a temető éppen ellenkező irányban van.

Fejétől a farkáig

Hírlapíró: Hol van a *vége* ennek a tengeri kígyónak?
Belügyminiszter: Az majd kiderül, ha a *feje* is meglesz.

Jubileumi ajándékunk:

Mindenki lehet humorista!

Ludas Matyi vicciskolája

Előadó: GERGELY MIKLÓS

Jubileumunk alkalmából figyelmességgel kedveskedünk olvasóinknak: mindenkit megtanitunk viccelni.

A vicc egészen különös módon készül. Veszünk egy darab papirt, egy ceruzát és egy témát; ezután a témáról kiagyalt viccet leirjuk a ceruzával a papirra. Kész.

Még csak a különböző válfajokkal kell tisztába jönnünk, hogy tökéletes humoristák legyünk.

Legyen a téma az élelmiszerdrágaság. Mondjuk ez: drága a spárga.

1. Szabályszerű vicc

(Fokozzuk az alapszót, igy lesz a spárgából kötél és kész a vicc. Ha az alapszó bolha, akkor elefántot csinálunk belőle, ha kisnyilas, akkor törvényszéki birót. Kész, mehet.)

— Hogy a spárga?

— Ötvenmillió.

— Na ne vicceljen, annyiért már kötelet kapok.

2. Szóvicc

(Ehhez nem is kell magyarázat, csak erős idegzet)

— Hogy vette a spárgát?

— Ötvenmillió volt. Mit szól hozzá?

— Mit szóljak? Esz a spárga irigység.

3. Politikai vicc

(Politikai viccnek nevezünk minden olyan viccet, amelyben kézigránátról vagy bármilyen lőfegyverről van szó.)

A piarista iskolában kérdi a tanár:

— Mit csinálsz fiam, ha egy kiló spárga ötvenmillió és neked csak huszonötmilliód van?

— Akkor dróttal kötözöm össze a kézigránátokat.

4. Drasztikus vicc

(Ennek egyetlen követelménye, hogy finom legyen.)

— Hogy a spárga?

— Ötvenmillió.

— És sok spárgája van?

— Van elég.

— Akkor akassza fel magát.

5. Fegyházvicc

(Új műfaj. A fegyházvicchez rántottcsirke és habostorta kell, de lehet spárgából is fegyházviccet csinálni.)

— Mégis csak hallatlan, a Markóban ötvenmilliós vajasspárgát kapnak az elitéltek.

— Ez csak trükk, hogy spárgát adnak nekik.

— Miért?

— Igy szoktatják őket fokozatosan a kötélhez.

6. Favicc

(Itt az a lényeg, hogy az értelemnek szikrája se legyen a viccben.)

— Hogy a spárga?

— Ötvenmillió.

— Árnyékban?

7. Félpikáns vicc

(A félpikáns vicc sajátsága az, hogy csak az olvasó magyarázza bele a pikantériát, amit az iró irt bele.)

— Gyönyörű spárgát láttam tegnap nagyon olcsón.

— Hol?

— Szemben velünk egy balettiskola van...

8. Pikáns vicc

(A pikáns vicc vagy jó, vagy közölhető. Az alábbi pikáns vicc például nagyon jó.)

— . . . . ?

— . . . . !

Aki még ezekután sem tökéletes humorista, az várjon a legközelebbi jubileumunkig.

Kikéregető a Házban

Dr. F. T.: Ne tessék már sajnálni azt az egy Fillért a szegény Népügyészségtől. Maguknak még legalább húsz marad.

Kellér Dezsőke kis konferanszja

egy gyermek eltünéséről

Mélyen tisztelt Nénik és Bácsik, tessék engem is meghallgatni, mert én pontosan tudom, hogy mi történt a Latabár Kálmánkával, mindnyájunk imádott Latyi Matyijával?

Persze, most azt bizonygatják, hogy ez is csak rémhir volt és az emberek alaptalanul suttogtak, de ennek ne tessenek bedülni, mert nem zörög a haraszt, ha nem fuj a szél és mivel mostanáig folyton zörgött, tehát fujt is, szóval a dolgot senki nem szopta a kisujjából.

Igenis, az igazság az, hogy a kis Latabár, még tavaly télen eltűnt a Nagymező-utca 17. számú házból, amelyet Fővárosi Operettszinháznak is neveznek. Előző napon még ott látták játszani a többi gyerekekkel, a Manyikával, az Elluskával, meg a Rózsikával és másnap, hogy, hogynem, nyoma veszett. Lett is nagy sirás a házban, helyesebben, a félházban, szegény Fényes Szabolcs bácsi a haját tépte, úgy kétségbe volt esve. Hiába vigasztalták, hogy több is veszett Mohácsnál, illetve Florentinnél, ő csak hullatta keserves könnyeit a kis Kálmánkáért. Kerestette jobbra, kerestette balra, mondván, könnyű lesz rátalálni, hiszen mindig olyan egyforma. Hoztak is egy gyereket neki, de kiderült, hogy az bizony nem a Kálmánka, hanem a Camillka...

Ekkor röppent fel a hír, hogy talán Kálmánkát is utolérte a pesti gyerekek végzete, gonosz bácsik bécsi-szeletet csináltak belőle. Még elgondolni is rémes volt, hogy ezt a drága, vidám fiúcskát lelketlen kújárok feltrancsirozták. De, sajnos, jelentkezett egy néni, aki azt vallotta, hogy már látta is Kálmánkát több darabban a Mozsár-utcában. Sőt, arra is megesküdött, hogy sokan rosszul lettek tőle, ami nem is olyan hihetetlen.

Ki a gyerekrabló? Minden jel arra mutat, hogy egy szakállas bácsi, aki mindig ott volt a Nagymező-utcában, amikor a Kálmánka még ott játszott. Tanúk vannak rá, hogy a Kálmánkát nézve, egyszer így kiáltott fel: — Ezt a marhát meg kell zabálni!

Most hallom, Latabár a mult héten nyilatkozott a lapokban, hogy él és nincs semmi baja. Szegény, ő még nem tudja... Nem is szabad megtudnia... Ha találkoznak vele, mondják meg a legkisebbik Latabárnak, hogy nem igaz az, amit róla diskurálnak...!

Mai erkölcsök

— Hogy képzeli maga, hogy engem pénzzel meg lehet vásárolni? Én tisztességes nő vagyok, csak bruchot fogadok el.

TÁVIRAT

Ludas Matyi

Budapest

Jubileuma alkalmából virágmegváltás címén szívesen felajánlok az áldásos működésemből fakadó nyomor enyhítésére valamit a viselt dolgaimból. Egyúttal azt kérem, hogy további éveiben hanyagoljon el kissé, mert szerénységem nem birja, hogy annyit foglalkozik velem. Ne köszörülje rajtam a nyelvét. Köszörük mellőzését kéri

Horthy Miklós

Illusztráció egy népdalhoz

„Úgy megyünk el egymás mellett, mint két ismeretlen."

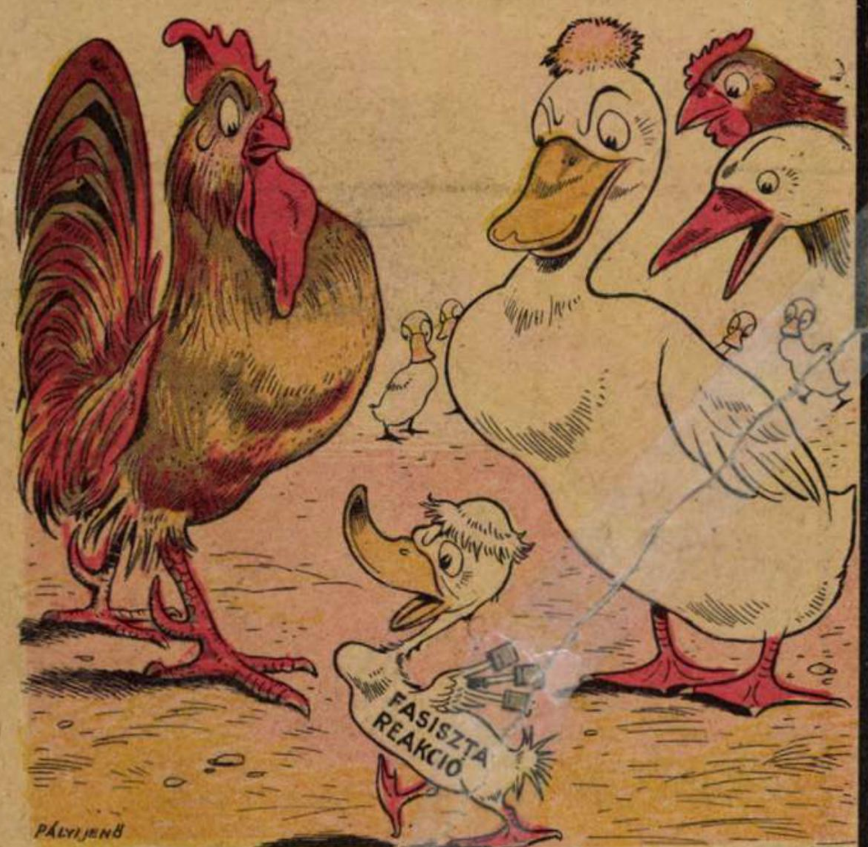
Lássuk a folytatást!

(Balázs Bélának rendkívül érdekes meséje jelent meg „Az igazi Égszínkék" címmel.)

BARANYOS: Kedves szerzőm, gyönyörű ez az Igazi Égszínkék, de nem tudna most már egy kis esőfelhőt is írni?...

De ronda kis kacsa

— Elátkozott egy csúf jószág! Vajjon ki lehet az apja?
— Tudja a Herkó Páter!

Öreg hiba

— Örzse néni, zabotál a Riska, nem ád tejet!
— Hun legeltetted, te ütődött?
— A Bikkmakkfalvy uraság főgyín evett a ződbű.
— Ládd e, attú van a rejakciója!

BODÓ BÉLA:

Plakát-szerelem

1.

Az én kedves barátom bús festő volt és a néhai filléres időkben olyan szegény, mint mi manapság. Nem volt betévő kalóriája és nagy kalapja, bársony zekéje alatt olyan szomorú, hogy hányni járt bele a lélek. Mert szerelmes volt, mint egy volksbundista a Hitlerbe és éppen olyan reménytelnül. Egy színészné volt az álma, egy színészné, aki látható volt minden utcasarkon. Plakáton hirdette a színháza minden utcasarkon a színésznét, embernagyságú fényképen és az én bús barátom plakáttól plakátig szédült és úgy imádta. S egy napon, mit tett, mit nem, színes ceruzákkal rohant ki az utcára és végig a városon telerajzolta a színészné plakátját: bíbor rózsákkal, édes tulipánokkal, mézes nárciszokkal és teljesen indokolatlanul: fehér liliommal...

2.

Sok vér folyt le azóta a Dunán. A napokban láttam barátomat újra, most van betevő kalóriája, attól olyan sovány. És bús ismét. — A régi? — kérdeztem. — Az új — felelte. Szótlanul mentünk egy ideig, aztán lekanyarodott egy hirdetőoszlop mellé a járdaszélre.

— Ő az — suttogta, a színházi plakátra mutatva és ujját lágyan végighúzta egy színésznő neve mellett. Aztán mintha ott sem lettem volna, a plakát szélére gyorsan rajzolni kezdett:

Hirtelen hozzámfordult és így szólt:

— Tudod, a virág manapság nem elég romantikus...

Egy szalámit rajzolt még és odaírta a plakát aljára, lángoló betűkkel:

Szeretlek Mucus

„Egy magyar író 1946-ból"

Kedves Ludas Matyi

egy rajzot küldök születésnapi ajándékul, a hozzátartozó szöveggel. A rajz és a szöveg Petricsevich Horváth Lázár „Honderű" című folyóiratának (Szépirodalmi, művészeti és divatlap) 1846. „Nyárhó" 7-én megjelent számából szól a magyar írókhoz, s mint látható: megjósolja, milyen lesz az életük akkortól számított kerek száz esztendő mulva, vagyis ma, 1946. „Nyárhó" előtt néhány héttel. Fűt és fát ígér a jóslat 1946-ra a magyar íróknak, pompás parkot, zöldbársony halmot, 40.000 forintos előleget, sőt kastélyt és halastavat. (A magam részéről ennek örültem volna legjobban, mert nagyon szeretek horgászni.) Sajnos, a jóslatban foglalt ígéreteket a „Honderű" ahhoz a feltételhez kötötte, ha „Él magyar, áll Buda még". Élünk, sőt most kezdünk csak igazán élni, de Buda már nem áll. Eszerint utóbbi az oka, — mert mi más is lenne? — hogy se füvünk, se fánk, se kastélyunk, se halastavunk, viszont 40.000 pengős — sőt adópengős! — előlegünk az van; azon veszünk tíz cigarettát s a füstöt eregetve elábrándozunk: milyen nagyszerű dolga lesz a magyar írónak 2046-ban, kerek száz esztendő mulva, amikor dús parkjának halastava mellett heverészve fog elábrándozni arról, hogy milyen nagyszerű dolga lesz a magyar írónak 2146-ban, amikor... — node hagyjuk. Sok boldog születésnapot kíván:

Lestyán Sándor

HONDERŰ.

SZÉPIRODALMI, MŰVÉSZETI ÉS DIVATLAP.

FRESCOKÉPEK SZÖVEG NÉLKÜL.

I. EGY MAGYAR IRÓ 1946-ból.

A koszorus regényköltő saját pompás parkjának egyik zöldbársony halmára heveredve gondolkodik tervén új regényének, mellyért egyik lap 40,000 ftot fizetett neki előre. A pompás kastélyt, melly jobbra a nagyszerü halastó tulsó partján emelkedik, azon jövedelmekből vásárlá, mellyeket drámáiért a magyar színpadoktól húzott vala.

Illy sorsa lesz — legalább lehetne egy század mulva egy magyar irónak, — ha t. i. akkor „Él magyar, áll Buda még."

HÁZIÜNNEPSÉG

Taszajtó: Abszolut ember vagy Matyi, csak a rea[illegible]kció kivánnya, hogy fordujj fő, mer arra pedáncsak...

A legdrágább nő

Irta: *STELLA ADORJÁN*

(Két férfi beszélget a kávéházban. Régi jó barátok, akik hetenként összeülnek, hogy kiöntsék egymásnak a szívüket.)

Első férfi: *(folytatja a beszélgetést)* ... no és nemcsak az a baj, hogy a kalóriapénz vásárlóerőben egyre kevesebbet ér, hanem a kiadásaim is folyton emelkednek. A feleségem mindenre költ és mindennek az ellenkezőjére.

Második férfi: Ezt nem értem.

Első: Kérlek szépen, ő az a nő, aki rengeteg pénzért világos szőkére festeti gyönyörű gesztenyehaját és három nap múlva még rengetegebb pénzt ad a fodrásznak, hogy varázsolja vissza az eredeti színére. Ő vásárol a legújabb pesti valutáért, öt gram törtaranyért amerikai körömlakkot, sötétbordóra festi a körmeit és másnap kétmilliárdos lemosó segítségével eltünteti a drága anyagot.

Második: *(sóhajt)* Az semmi! Az én feleségem a világ legdrágább nője! Te ismered Violát! Hát kérlek szépen, most is éppen olyan takarékos, hogy ne mondjam zsugori, mint leánykorában. Sajnos!

Első: Mi ebben a sajnos?

Második: Tudod, ő az a típus, aki boldog, ha elbliccelhet egy autobuszjegyet. Ő az a nő, aki fogához veri a garast, akarom mondani a millpengőt. Már békében a szállítók réme volt. Ha bárki, bármikor jött számlával, azt válaszolta, hogy „jöjjön elsején" és nem fizetett. Képzelheted mit szenvedek vele mostanában. Hétfőn odaadtam neki háromszázmilliót, hogy fizesse be a pucerájba a nyári ruhám tisztításáért. Nem fizette be. Két napig a pénzzel aludt és ez a nász nekem belekerült még háromszázmillióba. Ha tudtam volna tíz évvel ezelőtt, hogy infláció lesz, nem vettem volna el feleségül. *(Más hangon.)* Ti hogy vagytok?

Első: *(sugárzó arccal)* Ó, az én feleségem egy angyal! Tegnap reggel eladtam az óraláncomat tizenhat milliárdért. Odaadtam neki ezt a temérdek bankót és barátom, negyedóra alatt úgy elherdálta, hogy még ebédre sem maradt pénzünk.

A 7 legen[illegible]valóbb vicce

— Retten[illegible]es, hogy menynyi vizet [illegible] két nap óta...

— Miért [illegible]?

— Olvas[illegible], hogy az UNRRA [illegible] vagon sózott halat küldött [illegible]

A 7 legszomorúbb vicce

— Mit szól hozzá? A [illegible]

Egy esős délután

Óriási közönségsiker a Művész-Színházban Sulek Ödön döbbenetes alakítása

A Művész Színház ötletesen konstruált tetőzete lehetővé tette Várkonyi Zoltánnak, a kiűnő igazgatónak, hogy forradalmi újítással lepje meg a színházi világot. Különböző agyafúrt technikai trükkök segítségével sikerült a kint zuhogó esőt bevezetnie a nézőtérre, miáltal lehetővé tette, hogy a publikum a szezón legkimagaslóbb színészi alakítását nyujtsa. A színpadot zsúfolásig megtöltő mintegy tizenöt főnyi színtársulat lenyügözve bámulta, hogy a közönség egy pillanatra sem esve ki szerepéből, a darab iránt érdeklődő néző tökéletes illuzióját keltette.

A népes és összehangolt együttesből is kiemelkedett Sulek Ödön szíjgyártómester, aki derékig ülve a tócsában, egyetlen tüsszenés nélkül bámult bele a zuhogó esőbe. Méltó partnere volt Sulek Ödönné, született Krepács Olga. Szem nem maradt szárazon, mikor egy szuggesztív mozdulattal kiteregette lucskos harisnyáit. A két sorral hátrább ülő Safranek Jenő napszemüvegkészítő szemmelláthatóan kínlódott a nem nekivaló szerepben, folytonos tocsogása idegesítőleg hatott. Kellemesen tűnt fel nyúlfarknyi szerepében a pótszéken ülő Robicsek Benő. Sokkal nagyobb esőt érdemelt volna.

A színpadon a főváros előkelő társadalmának számtalan reprezentánsa biztosította az előadás theatre-pare jellegét. Ott láttuk Jávor Pált, Turay Idát, Pethes Sándort, hogy másokat ne is említsnk. Az esőfüggöny legördülte után a színpadról felhangzó lelkes taps egészen a ruhatárig kísérte a közönséget.

Mint hírlik, a nagy sikerre való tekintettel a Művész Színház a jövőben rendszeresíteni kívánja ezeket az esős délutánokat. A tetőn levő repedéseknek kiszélesítési munkálatai már folynak, úgyhogy az előadást kisebb felhőszakadás esetén is megtarthatják.

Darvas—Gádor

A 7 legjellemzőbb vicce

— Miért van úgy elkeseredve, Sötét úr?

— Na hallja? Aratás után stabil pénzt kapunk...

Királyhegyi Pál:

Egy kis gimnazista naplója

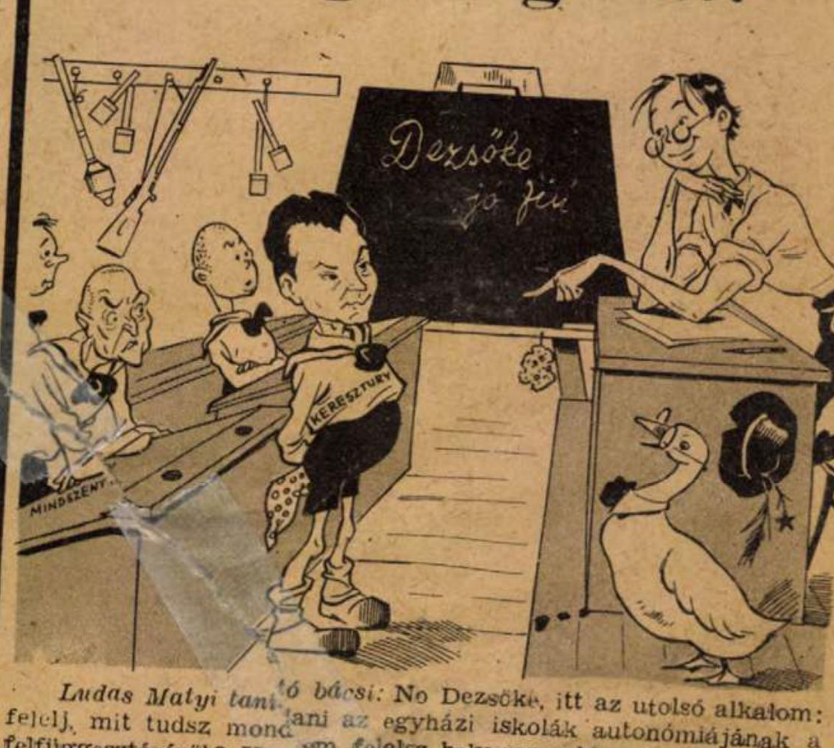
1946. Május 1. *Rügyjakasztó tavasz. Gyönyörű idő van, ma nagy kirándulást tettünk a főtisztelendő úrral. Találtam egy hőscincért, gombostűre tűztem, de a főtisztelendő úr megrótt. Gyönyörűen beszélt és megmagyarázta, hogy a rovar is Isten teremtménye, nem szabad bántani. Sírtam. Délután Juliska megígérte, hogy szerdán eljön velem sétálni a rétre. Imádom Juliskát, mert szőke és gömbölyű. A főtisztelendő úr megkért, hogy lőjjek agyon három bácsit, akiket nem ismertem. Nagyon fárasztó volt, mert lesben kellett állni sokáig a domb mögött. Végre jöttek, nagyon gondosan céloztam, mégis kilőttem tizenkét golyót, mire meghaltak. A főtisztelendő úr megrótt, mert azt mondta, hogy nem szabad rendes gyereknek annyi golyót elpazarolni. Sírtam.*

Május 4. *Ma nagy zrí volt a fiúkkal. Álarcot ragasztottunk a főtisztelendő úr kívánságára, mert revolvereket, meg puskákat kellett szerezni. A rendőr bácsikat lelőttük és elvettük a puskákat. A főtisztelendő úr megdícsért, csak azt kifogásolta, hogy nem vigyáztam a ruhámra. A terdemnél a nadrág kiszakadt. Juliska megvarrta. Juliska nagyon édes. Sétáltunk a mezőn és engedte, hogy megcsókoljam a haját. Szénaszaga van a hajának. Memutattam a helyet, ahol lelőttem a bácsikat, de Juliska nem hitte el. Sírtam.*

Május 6. *Ma nem volt suli, mert a kézigránátokat, meg a robbanó gyutacsokat kellett lerakni a kútba. A főtisztelendő úr egyest adott szorgalomból és magaviseletből. Rém édes ember, mindig csak a szépre, jóra oktatja az em[illegible]. Megmagyarázta, hogy jobb a hasra célozni, mert akkor biztosan talál a golyó. A fejről lebeszélt. Később két házat felrobbantottunk. Szépen égtek a házak, nagy füst volt, sokan meg voltak ijedve.*

Május 8. *Ma elfogták a főtisztelendő urat, nem tudom, mit követhetett el. Sírtam.*

Le fog vizsgázni?

Ludas Matyi tan[illegible]ó bácsi: No Dezsőke, itt az utolsó alkalom: felelj, mit tudsz mond[illegible]ani az egyházi iskolák autonómiájának a felfüggesztéséről? Ha n[illegible]em felelsz helyesen, akkor könnyen meg bukhatsz! Mindszenty ne súgj!

Magyar Piroska és a farkas (Wolf) úr

Piroska: Nem vagyunk már erdőben és elég volt a meséből. Most aztán mars kifelé!

Út a szabad fegyházválasztás felé!

Képünk a Népbíróság egyik tárgyalótermében készült 1947-ben, amikorra a kellemesnél kellemesebb fegyházak között már prospektusokból választhat a szerencsés elítélt.

Taszajtó Nagy Gergely
esete a segédjegyzővel

— *Minek örüsz má, megen, te Gergely?*
— *Hazagyütt nyugatru a segidjedző.*
— *S te annak örüsz, marha lilek?*
— *Hát mán hogy a fenébe ne örünék, mikor ujjan vót mán nélküle a falu, akar a siralomház. Amíg itthon vót, hun megpofozta valamékünket, hun megrúgdosta, de ha csak lepökte, akkor is vót ekkis szórakozás, de amióta eement a nyilasokkal, mintha elvágták vóna. No, a mult héten osztán meggyütt. Amikor szembegyütt velem a felvégen bikacsök nékü, alig ismertem rá. Mondok, tiszteletem, segédjedző úr, de ü megölelt s képencsókutt, hogy alig tuttam utánna vacsorálni s aszonta, ne mongyam neki azt, hogy segidjedző úr, demokrácija van, mongyam csak azt, hogy te Lajos, mer arra pedáncs s kérdezte, vacsoráltam-e mán. Mondok, honne Lajos, még tennap. Aszonta, akkor nem forcérozza, de gyüjjek el hónap az igazolására, ... na akarok valami szípet látni, a számat se ... kő kinyitni, csak azt mongyam el, hogy ... ü nem szerette sose a nímeteket. Mondok, ... bszolút ember vagyok, ismerhecc, Lajos ... e hogy mongyam azt, amikor velük me... ntél el? Aszondi, ne legyek mán ujjan ... impozáncs, nem az számít. Na jó, eem... entem másnap az igazolásra. Kutyake... nény egy igazolás vót, te Péter, ujjan szi... vórijamot kellett meginni a segédjedzőn... k a jedzővel meg a bíróval. hogy beleköni... ezett, de osztán, hogy a Lajos kiállotta a pr... bát, képencsókuttak, oszt kész vót, csak ... beírták a jedzőkönyvbe, hogy a körösztí... nnya meglátogatására ment el nyugatra. Pupillás ember vagyok, ismerhecc, Péter. ... odamentem a segidjedzőhön, oszt aszo... tam, készen vagy, Lajos? Erre a Lajos ... kigyütt a referenciájábú eekezdett ordít... ani, hommicsoda hang ez, Lajos az örega... pám, szóliccsam csak naccságos segédjegyz... ó úrnak, mert letartóztat népítélet kísérlet... mijat. Mondok, jó van, naccságos segéd... jedző úr, incidencs ember vótam én vi... leletemben, csak azt akartam mondani, hogy tennap este a segidjedző úr ablaka előtt mentem el, oszt viletlenül beníztem az ablakon, eppeg vetkezni teccett a segidjedző úrnak, háttal teccett állni az ablaknak, osz láttam a mezteleny testin az SS-tetovállást, csak azír mondom, mert a szememre pedáncs vagyok. Erre felugrott eccerre a jedző meg a bíró és elkeztek ordíttani, hogy lajikus ember maga, takaroggyik, impozáns rágalmazó, ... maga látott, az a segidjedzőné naccságos ...zon vót...*

Égi, de jó

— Addig jó magának, ameddig nincs megkötve.
— Miért gondolják?
— Azért, mert mi ismerjük magunkat.

A 7 legbárgyúbb vicce

Kropacsek bemegy egy rádiókereskedésbe:
— Uram — mondja a kereskedő —, ezt a készüléket ajánlom... Ezzel Amerikát veheti...
— Zágson — mondja Kropacsek —, egy olyant mutasson, amivel kocknaunkrot vehetek...

Miklós deák: ÓDA A SZABOLCSRÓL

Van benne forgács s csutka alma is
És aprófa és széna szalma is
Még zabasztag is akad benne tán
Csak egy valami nincs benne: dohány.

Van benne minden, mit becsülök én,
Van benne fa és akad benne szén
És kenyérmorzsa, ami máma kincs,
Csak köszönet az, ami benne nincs.

Van benne almamag és körtemag
És egy darabban van egy hétre szag,
Van benne csiriz és van benne bors,
Ő a Szabolcs, melyet ránkmért a Sors.

Olyan ő, mint egy éles lövedék,
Mit belénklőtt a Dohányjövedék
És mégse egész olyan ő, mivel
Büdösebb annál egy-két centivel.

Van benne azbeszt és ezért, noha
Rágyujtasz, ő nem gyullad be soha,
Csak serceg és míg a pali köhög,
A kis büdös a szemébe röhög.

Mert azt mondja a Dohányjövedék,
Csak akkor büdös a Szabolcs, ha ég.
De lesz majd — intézkedünk ebben is —
Cigi, mely büdös már a zsebben is.

Jubilál a hídépítő

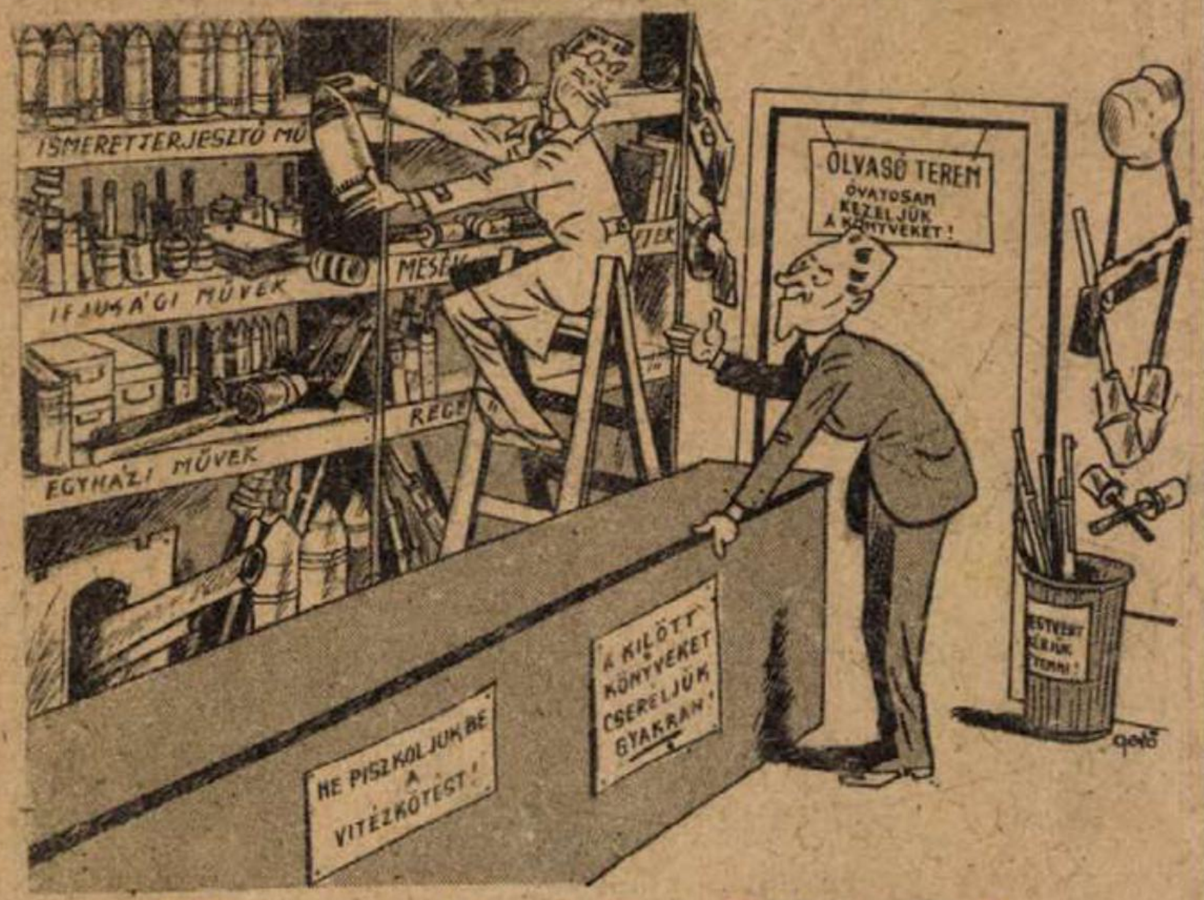
Gerő egy éve már miniszter,
Statisztikája nem csunya:
Maradjon tíz évig miniszter,
S Pesten több híd lesz, mint Duna

A merényletek margójára

A nyomozási jelentések
Felfedték a dolgok nyitját:
Hatvanban még szittyák is élnek,
Folyton a fasizmust szíttyák.

Régente egy-egy merényletnél
Kutatták annak hátterét.
Ma elsősorban kinyomozzák
A merényletnek páterét.

Bombasiker

— Tudna valami piff-puff regényt adni nekem?
— Hajjaj, annyi van, hogy kutat lehetne vele rekeszteni.

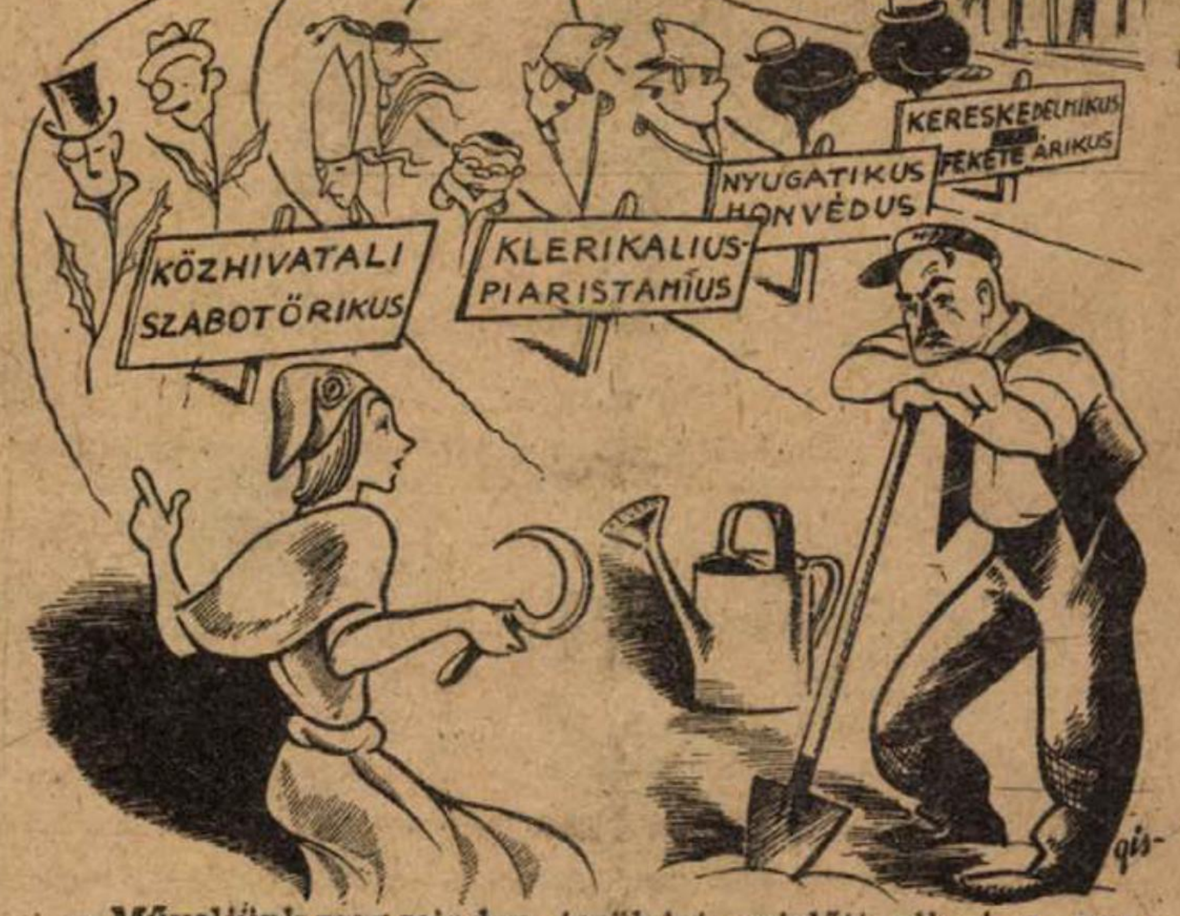
Bonyolult eset

— Egy tejüzemben dolgozom és nálunk az a szokás, hogy a fizetés felét természetben kapjuk, azokból a cikkekből, amelyeket mi készítünk. Igy aztán valahogy megél az ember.
— Nálunk az egész fizetést természetben adják, szintén abból, amit mi gyártunk. És mégse tudok megélni.
— Hát hol dolgozik maga?
— A bankjegynyomdában.

Szegény

— *Képzelem, hogy Truman mennyire irigyli Nagy Ferencet...*
— *Miért?*
— *Ő nem tud mit ígérni aratás utánra...*

Kis kert (re)-akció

— Műveljünk meg minden területet, mielőtt ellepi a gaz...

MEGVERTEM EGY EMBERT

Írta: TABI LÁSZLÓ

Tegnap reggel félnyolc tájban megvertem Csiszek Lajost. Évek óta vártam erre. Talán azért maradtam életben Ukrajnában, Borban, azért jöttem haza, hogy megverhessem Csiszek Lajost. És talán ő is azért úszta meg a világháborút életben, hogy én megverhessem.

Megverni valakit nem kunszt, ha az a valaki gyengébb. De Csiszek erős, mint egy lecsó. Én pedig gyenge vagyok, mint a Szabolcs cigaretta. Mégis megvertem őt. Kékre, zöldre vertem, megrúgdostam és megtapostam. Most már nyugodtan halhatok meg: Csiszek meg van verve.

Okom volt rá. El akarta tőlem szeretni Lenkét. Randevút kért Lenkétől, holott tudta, hogy Lenkét én szeretem. Lenke még azt is visszamondta nekem, hogy mit mondott Csiszek rólam. Félhülyének nevezett a pimasz. Akkor, mindjárt másnap meg akartam verni. De annyival erősebb volt, mint én, hogy vártam. De a bosszú lángját szítottam magamban.

Tegnap reggel, hat év után újra találkoztunk. Azonnal láttam, hogy semmit sem gyengült, sőt, erősebb, mint volt. Felmerült bennem a gondolat: várjak még hat évig? Nem! Megverem! Most azonnal.

— Szervusz, öregem — mondta.

— Szervusz — feleltem és teljes erőmből belerúgtam a balbokájába. Felszisszent és könnybelábadt a szeme.

— Rég nem láttalak... — szólt egykedvűen.

— Bizony — feleltem és minden erőmet összeszedve, hatalmas ütést mértem a gyomrára.

— Még ott laksz a Kősó-utcában? — kérdezte.

Bólintottam és jobbkezemmel hirtelen megmarkoltam hátulról a nyakát. Mind az öt körmömet belemélyesztettem abba az undorító bőrébe.

— Én most Budán lakom — szólt. — Társbérlő vagyok.

Megállj, te gazember! — gondoltam — majd adok én neked társbérletet! Jobbkönyökkel belevágtam a pofájába, teljes erőből. Azonnal kék lett a helye.

— Elég kellemes, — mondta — de azért a főbérlet mégis más.

Néhány másodpercig szótlanul néztünk farkasszemet. Ekkor eszembe jutott még egy dzsiudzsicu fogás. Felrántottam jobbtérdemet és teljes gőzzel hasbarúgtam vele.

— Rettenetes ez a drágaság — mondta. — Mi lesz velünk?

Majd adok én neked, mileszvelünket, te brigant! — gondoltam magamban és hirtelen rá ugrottam egyszerre mind a két lábára.

— Olvasom, — szólt erre — hogy aratás után jön a stabil pénz.

Majd adok én neked stabil pénzt, te rémhírterjesztő senkiházi! — gondoltam magamban és az ernyőmet markolatig belenyomtam az oldalába. Valami őrjöngő téboly fogott el. Fejjel nekiugrottam a vállperecének, hogy eltörjem. Újra és újra bokán rúgtam. Végül állkapcson vágtam.

Sokan állottak körülöttünk, valaki indulatos megjegyzést tett, általános verekedés kezdődött. Gyomroztam Csiszeket rendületlenül.

— Örülök, hogy láttalak — mondta ekkor. — Szervusz. Én itt átszállok egy negyvennégyesre.

Túdniillik elfelejtettem megmondani, hogy ez az egész dolog a hatos villamos zsúfolt perronján történt.

Ludas Matyi Jubiláris sirámá

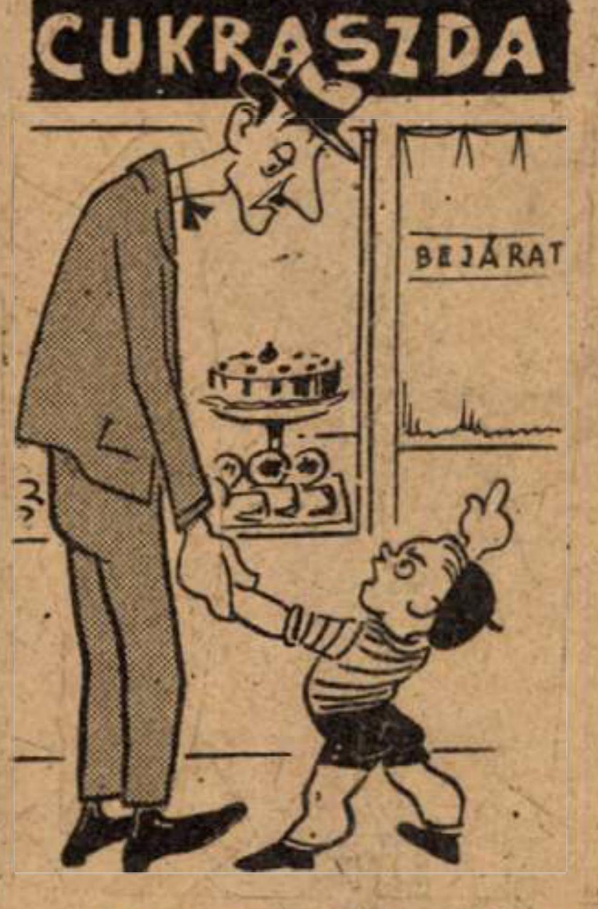
egy közismert sláger dallamára:

Szeretnék még egyszer 20 fillér lenni,
Hogy engem mindenki meg tudjon venni,
Mert egyszáz millió, tudom, nagy ár,
De így van ma már!
Szeretném én is, mit más is szeretne,
Hogyha a pénzegység tallérka lenne,
S Zürichben úgy állna csak, mint a font,
Már nem lenne gond!
Mert mikor az ember egy deflációt vár,
Édesebb a május és színesebb a nyár!
Szeretnék még egyszer 20 fillér lenni,
Mert régen mi volt ez? — annyi mint semmi!
És mivel én bennem él a remény,
Megismétlem én.

Szeretnék még egyszer 20 fillér lenni,
A Gazd. Főtanácsnak mást se kén' tenni,
Megfékezni csak az inflációt,
És úgy lesz, mint vót!
El kell csak törölni a szorzószámot,
S valóra válnak a májusi álmok:
Megáll a hossz! — rögtön kitör a bessz,
De szép vége lesz!
Majd a sarki rikkancs harsányan kiabál:
„Itt a Ludas Matyi! ... csak 20 fillér az ár!"
Nézik a címlapot: érc lovasszobron
Ül a nagy pénzügyminiszterünk Gordon,
Aranyba vésve a felirata:
A „TALLÉRPAPA"!

Pártos Jenő

Hatásos fenyegetés

— Papa, rögtön vigyél be a cukrászdába, vagy kiabálni kezdem, hogy elraboltál kolbásznak!

Esztergomban

— Van máj kézigjánátod, Pisztike?
— Hod a fenébe vojna, amitoj én még cak ejsző osztájba jájok?

Irodalmi rovatunk

— Komoly vers —

Mostanában az irodalomban
Nem dalolnak, mint madár a lombban,
S bárminő nagy érzés van a szűben,
Író hallgat, mint dinnye a fűben.

Hallgat a csend és hallgat a sír is...
És az író: író, ha nem ír is,
S íme, most már verseny tört ki ebben:
Versenyeznek, hogy ki hallgat szebben.

Lelkem mélyén irodalom rezzen,
Hadd jövök hát és hadd jelentkezzem:
Bennem is van pár hatalmas téma,
S nem írom meg!

Dr. SÜKETNÉMA

(Nem lévén rá egyéb módunk, szerkesztőségünk ajánlott levélben fogja megtudakolni dr. Süketnémától, a nála jelentkezett kitűnő írótól, hogy eddig-meg-nem-írt és ezentúl-semmegirandó műveivel a városi-liberális, a falusi-klerikális, a konzervatív-kommunista, a haladó-szocialista, vagy a nemzeti-népi, illetőleg népiforradalmi író-csoporthoz akar-e tartozni, mert különben a kritika nem tudná irodalmi működését kellőképpen méltányolni.)

Eltávozást kapnak a rabok a fogházból

— Igazgató úr, sok dolgunk van, ma még nem tudunk visszamenni, ha az ügyvédünk keres, ültessék le.

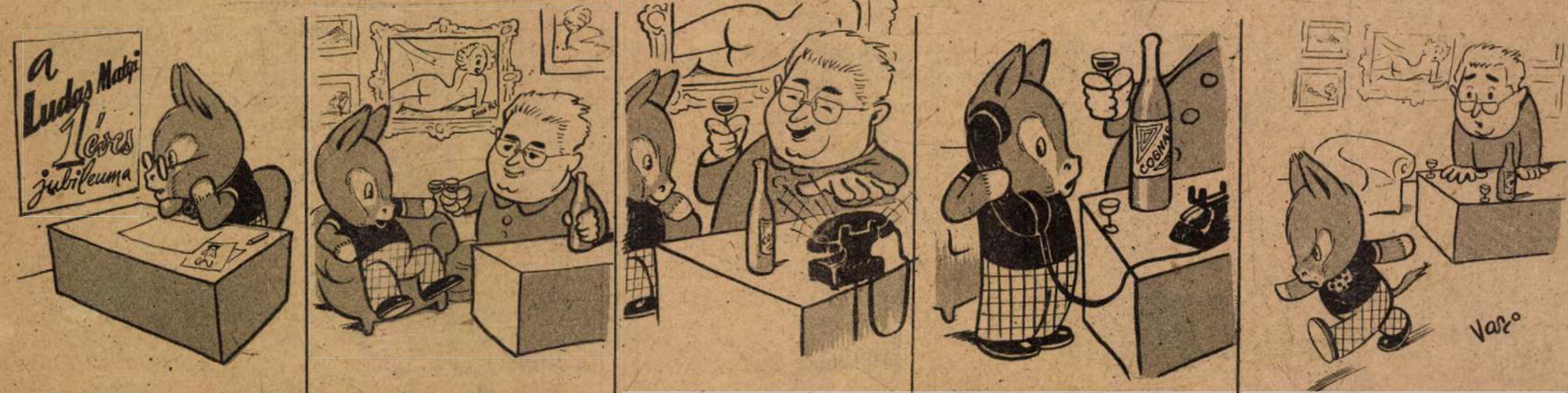
Itt a hiteles kultúrkalória-javaslat!

Módunkban van a sajtóban elsőnek közölni a pontosan kidolgozott kultúrkalóriajavaslatot. Eszerint kultúrkalória fejében a következő könyvek kerülnének kiosztásra:

Fixfizetéseseknek . . .	A levegő hősei.
Tanároknak	Az atombomba titkai.
Diákoknak	A gránátköves asszony.
Férjeknek	Nana!
Politikai foglyoknak . .	Sör és perec.
Sötétmultú tisztviselőknek	A repülő írnok.

Egy kis szamár kalandjai a Nagy-Budapesten XLIII.

JUBILEUMI INTERJU BALOGH PÁTERREL

A kis Kuksi nagyot gondolt:
Én is hozok ma egy slágert,
Az ünnepi szám részére
Felkeresem Balogh pátert.

Balogh István államtitkár
Konyakkal kínálta Kuksit
És így szólt: Hogy mit kérdezzél
Ne törd azon Kuksi buksid.

Épp egy jót akart mondani,
Hasa már előre rengett,
De szavába a telefon
Váratlanul belecsengett.

Ludas Matyi Kuksit kérte
S így szólt: „Nem lesz dupla számunk,
Nem hozhatjuk interjudat,
Csak ha újra jubilálunk."

Elsöpörte ez a slágert,
Mint egy pusztító vad kráter,
Csak jövőre tudjuk meg hát,
Mi jót mond a Balogh páter?

Isten, császár, paraszt

HUSZ JÁNOS HAY GYULÁHOZ: Én nem helyeslem, hogy a demokráciában egy főpapnak és egy császárnak ilyen sikere van.

Hogy van a Dezső bácsi?

Írta: Vajda Albert

Halál a Dezsőkre! Hogy miért? Fogódzanak meg, elmondom!

Megyek a Király-utcán kérem, amikor valaki hátbavág és aszongya: Szervusz, Csazek! Megfordulok, hát a barátom áll mögöttem, akit felszabadulás óta nem láttam. Hogy vagy, kérdem én, hogy vagy, kérdi ő, amikor engem a nyilasok, mondom én, mellemen volt a géppisztoly, mondja ő. Még néhány mondat, aztán kezet rázunk. Ekkor hirtelen eszembe jut, hogy nagybátyja, aki bankigazgató, a napokban megbetegedett.

— Te, Sanyi — kiáltok utána —, hogy van a Dezső bácsi?

— Kicsoda? — kiáltja vissza.

— Mondom; hogy van a Dezső bácsi? Hallottam gyengélkedik!

— Igen! — kiáltja vissza ő —, tegnap gyengélkedett, de mára már megerősödött kissé, azt hiszem, egy-két napon belül talpra áll.

Ebben a pillanatban vaskos ujjak tapadnak a vállamra és valaki azt recsegi a fülembe: Azonnal jöjjön velem. Rendőrség!

Egész életemben törvénytisztelő ember voltam, ha nekem egy nyomozó azt mondja, hogy jöjjek vele, akkor bizonyosan szüksége van az államrendőrségnek rám, én tehát megyek. Alig érünk be a főkapitányságra, kísérőm bevezet egy szobába, ahol már több rendőrtiszt van és azt mondja:

— Ne teketóriázzon, vegye elő! — mondja kísérőm és odaszól a rendőrtisztnek:

— Valutázott az utcán!

— Én? hördülök fel. — De kérem? Én valutáztam? Fulladjak meg, ha életemben lenyeltem egy centet is!

— Hagyjuk ezt! — mondja az egyik magasrangú rendőrtiszt — Mindegyik feketéző, valutázó ezt mondja. Mennyi dé-je van?

— Mi az a dé? Csak tudnám, mi az a dé?

— Mit adja itt az ártatlant — szólt rám az, aki behozott. — Az utcán bezzeg hangosan megkérdezte, hogy van a Dezső bácsi? Meg azt is, hogy gyengélkedik...

— Persze, hogy megkérdeztem! A barátom nagybátyja és...

— Ilyent még nem hallottam! — mered rám a rendőrtiszt. — Csak nem azt akarja itt bemesélni, hogy egy nagybácsi és nem a dollár árfolyama után érdeklődött?

Becsületszavamra, vagy én nem vagyok észnél, vagy ezek az urak néznek hülyének! Azzal vádolnak, hogy dollár van nálam!

— Kérem — nyögöm —, a Dezső bácsi bankigazgató... neki, ha van is dollárja, akkor se... izé... ugyanis gyengélkedik... izé...

Hirtelen, mint a villám, csap belém a mentő gondolat.

— Uraim, már csak azért sem érdeklődhettem a dollár után, mert azt mondtam, hogy gyengélkedik. Márpedig hol gyengélkedik a dollár? Soha ennyin nem állt, mint ma...

— Ne mondja! — kiáltott az egyik detektív.

És otthogyva engem, valamenyien elsiettek.

Ludas Matyi
SZATIRIKUS HETILAP
Megjelenik minden vasárnap.
Szerkesztő: GÁL GYÖRGY
Felelős szerkesztő: SZEGEDI EMIL
Felelős kiadó: PETŐ JÓZSEF
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, József-körút 5.
Telefon: 388—110 és 188—182.
Nyomatott a „Szikra" Lapvállalat offset-körforgógépein.
Felelős nyomdavezető: Nedeczky László.

A NOT szaktanácsa

Egy nyilas pártszolgálatos ügyét tárgyalta dr. Bojta Béla NOT-tanácselnök és hét évre ítélte a testvért. A nyilas testvérek között is soknak találta a hét esztendőt és így szólt:

— Ne tessék engem ilyen súlyosan büntetni, mert én azt nem bírom ki. Beteg ember vagyok, kérem, rossz a szívem, nem tudok a baloldalamon feküdni.

Bojta Béla legyintett:

— Nézze, maga eleget feküdt a jobboldalon, most fekhet kicsit a balon is.

A legjobb bizonyítványokkal

— Uram ön kitűnő munkaerőnek látszik, szívesen alkalmazz[illegible]. Ön eddig is csillagász volt?

— Sőt több annál. Bérelszámoló voltam.

E HETI SZÁMUNKAT ÍRTÁK ÉS RAJZOLTÁK:

Aranyos Gusztáv, Bodó Béla, Byssz Róbert, Darvas Szilárd, Farkas Lujza, Gábor Andor, Gádor Béla, Gergely Miklós, Gerő Sándor, Heltai Jenő, Heves Ferenc, Hidvéghy Ferenc, ifj. Hont Ferenc, Kaján Tibor, Kassovitz Félix, Kellér Dezső, Kertész Endre, Király Dezső, Királyhegyi Pál, Lestyán Sándor, Pályi Jenő, Pátros Jenő, Palásti László, Sándor Károly, Shwott Lajos, Stella Adorján, Szegő Gizi, Szür-Szabó József, Tabi László, Török János, Vasi, Vajda Albert

REX:

Villámtanulmány a millpengőről

Először volt a Pengő. Olyan volt, mint a tisztességes asszony. Értékes, szolid és meglehetősen ritka. Nem volt könnyű megszerezni és meg lehetett bízni benne.

Azután körüludvarolták az emberek és imádni kezdték, mire letért a helyes útról és olyan lett, mint a könnyelmű szépasszony. Lassan elvesztette a becsületét és egyre olcsóbban adta oda magát. A végén, akármilyen senki hozzájuthatott, egyre nagyobb tömegeket tüntetett ki a kegyeivel, tódultak utána a napilapok és feketézők és így történt, hogy ma már egy csomó mulla áll mögötte...

Ekkor jött az Adópengő. Szerényen kezdte. 1.10—1.32 és 1.60. Azután ő is megszédült. Mikor e sorokat írjuk: 2950. Lehet azonban, hogy mire elolvassák, már 6500. — Ha így folytatja, maholnap utoléri a rendes pengőt.

Most azután megérkezett a legújabb sztár, a Millpengő. Eddig ugyanis túlságosan könnyű volt a fogyasztó helyzete. Ha valamit vásárolni akart, egyszerűen kiszámította, hogyan aránylik a rendes pengő a zugdollárhoz, ennek középarányosát megszorozta a hivatalos dollár és az adópengő közötti diszparitás kétszeresével, ezt elosztotta néggyel és megtudta, mikép viszonylik a vásárlandó cikk napiára a békeparitáshoz. Ezt az aránylag egyszerű műveletet, a Millpengő ugyan kissé komplikálni fogja, de sebaj, mert ezzel szemben elmaradnak a nullák és az egészben ez a legörvendetesebb.

A pénzügyi kormányzat intézkedése folytán ugyanis eltűnnek közgazdasági életünkből a nullák.

Nagyon helyes!

De ajánlatos volna ezt a kultusztárca területén is keresztülvinni.

A 7 LEGÉDESEBB VICCE

— Ma nem jön velem tárgyalást hallgatni a Népbíróságra, Malcsák úr?

— Ma speciel nem. Elutazom.

— Miért?

— Mert ma az én ügyemet tárgyalják.

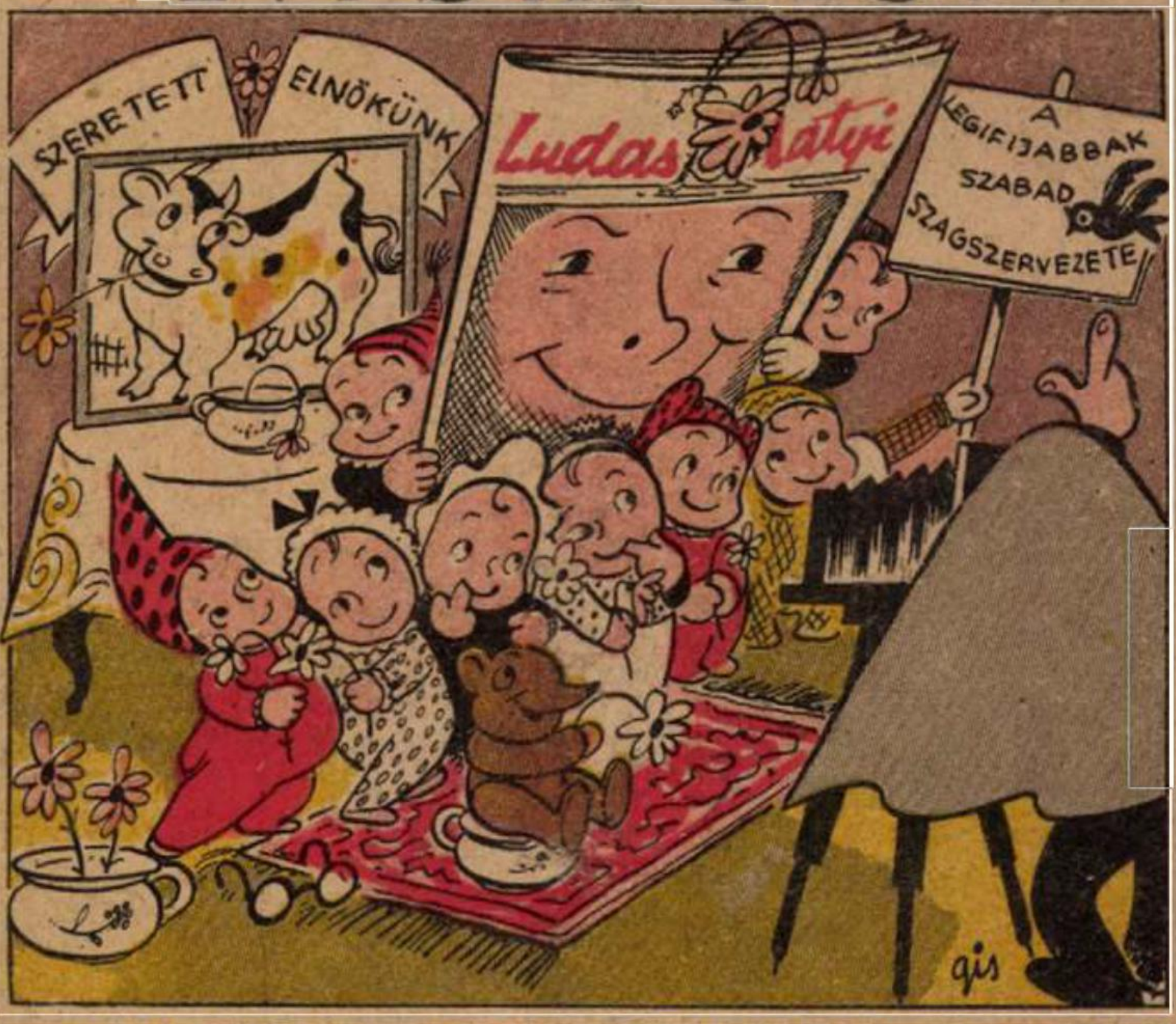
A Dohányjövedék figyelmébe!

— Hallatlan. 18 millpengő a luxus.

— De hiszen maga Magyart szív!?

— Na és? Van fogalma, milyen luxus?

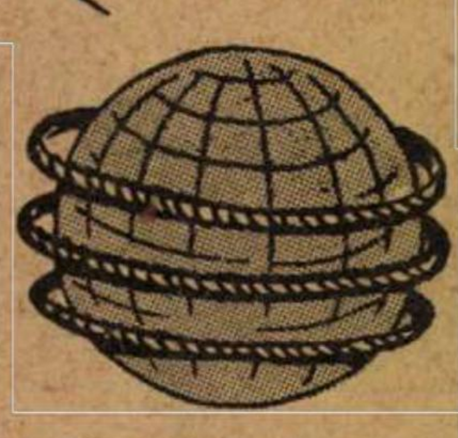
ÉVFORDULÓN

A LEGIFIJABBAK MÉG NEM ÉRTÉK EL UGYAN AZ EGY ÉVET, DE AZÉRT LUDAS MATYIVAL EGYÜTT ŐK IS MEGÖRÖKÍTIK A JUBILEUM ÜNNEPÉLYES PILLANATÁT.

Szemléltető statisztika az egyéves Ludas Matyiról

Ha összekötnénk azt a sok kötelet, amit névtelen levélben ígértek nekünk, 3 és félszer érné körül a földet.

A Népbíróságokról írott cikkeinkhez 1875 liter tintát használtunk fel.

A cikkeink nyomán gutaütött fasiszták eltemetéséhez 565 pap lenne szükséges.

Egy esztendő alatt felhasznált papirosmennyiségünk három hétre biztosítaná a bankjegynyomda szükségletét.

Faraghó Gáborról írt cikkeink következtében Faraghó ilyen kicsi lett.